

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Κι' αν έχουμ' εδω πέρα
Τόν Έρωτα πατέρα,
Τη Συμφωρά βνζάστρα,

Τι πάθη εκεί βογγάνε,
Πού τὰ δικά μας θάνε
Μπροστά τους ένα ένα
Παιγνίδια ντοταγμένα!

Κι' αν έχουμ' εδω πέρα
Τόν Έρωτα πατέρα
Τη Συμφωρά βνζάστρα,

Κωστής Παλαμάς

ΤΟ ΝΟΘΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Στ' άγιο σπίτι ποί μόλις γεννημένο,
Τ' άθωο παιδί της αμαρτίας φωλιάζει,
Έρωτάχρον κοράσι άδοτημένο,

— Στο λαϊμό μου ο σταυρός πάλε ως γυρίσει
— Ός κορμασμένος ήτανε τὸ βρούδι,

Μ' έκείνο τ' άγιο άχώριστο σημάδι,
— Τι λές παπά! — δε θέλει με γνωρίση

Γεράσιμος Μικροκάς

ΕΝΘΥΜΗΣΗ

Έφηνες κ' ή γαλήνη πάει μαλί σου,
Πού μέσα στη λευκή της την άγκάλι
Κοιμότανε τὸ κίμα της άβυσσου.

Πήγαν εκείναις ήλιουσαίς μας ώραις
Καθώς έφύγαν τὰ χελιδόνα
Ος άλλα κίματα, ος άλλαις χώραις.

Αχ, τώρατὸ κάκου ζητή ήμιατίμου
στην απαλότροφη άμμουδιά τὸ μέσοσ
Πού μεσὸ στὰ βασιλείματα ο' έρωσ

Άλλὰ καθὼς ή γή μέσα στὰ πάγη
τοῦλολουουδιούτὸν οσοτόν' ζοταίναι,
δμοια κ' ή καρδιά μου ή λυπημένη

Τὸ κίμα έφουάκωσσε, τὸ κίμα ορθώθη
στη χεμουκιάτικη άεροζάλλη
Πού τ' άμμουθένιο μέσα τὸ περιγιάλι

Η άιοιξη θενά ξανάλθη πάλι
τὸν οσόρο με στοργή θ' άναζήτηση
στο μνημά του, για νὰ τὸν ζυτπήση

Η βάρκα δέν προομνίει να μίς πάγη
κατὰ τὰ σεληνώφωτα πελάγη,
μακρὰν ἀπὸ τὸ κίμ' άναορμένη,

Θά έλθη κ' ή άγάπη σου μιά μέρα
γλυκειά σαν τὸν Άσπρηλ τὸν άγέρα
τ' όνειρο της έλπιδος τὸ φίληση,

Άριστομένης Προβελέγγιος

οίκακοι, άτιμοι, ύποκριταί, ψευτες, δόλοιο, σνκοφάνται, ζηλιάρηδες,
δτι ελιαν κλέψει, άπατήσις, ελιαν κάνει όλες τις άτιμες πράξεις,
όλες τις πιο άποτρόπαιες πράξεις, έκείνοι οι καλοί πατέρες, έκεί-
νες ή πιστές γυναίκες, οι άροισιόμνοι γυιοί, έκείνες ή σηνικές
κοπέλλες, οι τίμιοι έμπόροι, έκείνοι οι άνδρες, και έκείνες ή γυναίκες
ή άμειπτες.

Έγχασαν όλοι μαζί, στο κατάβηλι της αιωνίας των κατακλις
την σκληρή, την τρομερή, την τερή άλήθεια, την όποιαν όλος ο κόσμος
άγνοοι ή κάνει πως άγνοοι πάνω στη γή.

Έκκεφθηκα ότι κ' ε' ε κ ε ι ν ή θά την ελιξε χαράξει στο τάφο
της. Και χωρίς να φοβούμαι πεία, τρέχοντας άνάμεσα από μισά-
νοχτες κάσες, άνάμεσα από πώματα, άνάμεσα από σκελετούς,
έπιγίνανα προς έκείνη, βέβαιος ότι άμέσως θά την επανέωρισα.
Την γνωρίζα από μακρὰν, χωρίς να βλέπω τὸ πρόσωπό της
πού ήταν οκατωμένο από τὸ σάβανο.

Και πάνω στο μαρμαρίνο σταυρό όπου ελιχα πρό όλίγου
διαβάσει :

« Αγάπιος, άγαπήθηκε, και πέθανε. » Διέκρινα :
« Βγαίνοντας μία ήμέρα για ν' άπατήση τὸν έραστή της, έκρύωσε
από τη βροχή και πέθανε. »

Τά ξεμωράματα με βρθηκαν άνάσθητο κοντά ο' ένα μνήμα και
με μετρώσαν στο σπίτι μου.

Μεταφ. Ροετα

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

[Μετάφρασις εκ του Γαλικού και 'ποσημειούσις του
κ. Χαρίλ. Αντωνιάτου. Ουδεις έχει δικαίωμα άναδη-
μοσίεωσις και έκδόσεως εκτός του μεταφραστού.]

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Εύρέθηκα σ' άμεση άντίθεσιν μ' αυτόν σ' όλα έτούτα τὰ ση-
μεία· έτσι δέν ήταν πεία πιθανόν, έπειτ' άπ' όλα έτούτα, πώς θά
μορπούσε να με διατήρηση περισσότερο χρόνο στην εννοιά του.

Τὸ χάσιμο τής εύνοιας αυτής του Βαρώων ήταν για με σοβαρό,
γιατί, μέχρι σ' έκείνη τή στιγμή, έπρόκειτο να μου βρῆ μία θεση
στη Μάλτα. Γι' αυτό τὸ ζήτημα δέ μου μίλησε ποτέ πεία. Σακο-
λουθήσαμε ν' ανταλλάξουμε επισκέψεις· μ' όλα έτούτα έννοιωθα πώς
μ' έσεβότουσε, μὰ δέ μ' άγαπούσε. Πιστέβω άλλως δέ ότι ο Κυβερ-
νήτης της Μάλτας Κος Storks (1) λίγη διάθεση ελιξε ύπέρ μου. Ο
Κος Storks κ' έγὼ χωρισθήκαμε την τηλεφαια φορά, πού τὸν ελιχα
ιδει στην Κεφαλονιά για τές άμοιβαίης διαμαρτυρίες της Άμνη-
στείας, συμφιλώσης (2) κ. τ. λ. κ. τ. λ. άλλ' αυτό δέν ήταν καρά
τρόπος νὰ τελειώσουμε τές διαφορές μας ενθηνικά· έπίτευγε νάχη
την καρδιά του την ευχαιρίστηση πού με ξεφορτώθηκε, ενθ' έγω
ελιχα στη δική μου τή λύπη για τήν άμοιρη τύχη μου και μ' αυτόν
τὸν άνθρωπο, πού μ' ελιξε γνωρίσει κ' έχτιμήσει και θά μορπούσε
να μου κάρη καλό, αν ή Μοίρα ήθελε τὸ έπιτρέψει. Μπορεί κανεις
γι' αυτά να κοιτάξη στές «Καταδρομές μου έξ αιτίας του
Λύχνου»(3).

Ο μεγάλος σεισμός και οι καταποιοι άρκετά δυνατοί στα 1867(4)
καταστρέψανε τὸ μοναδικό σπίτι, πού κατελιχε ες έτούτων τὸν κό-
σμο, τὸ έξοχικό μου σπίτι. Κανένας από τους πλουσίους συγγενεις
μου δέ με δάνεισε 100 τάλληρα, για νάν του κόμω τές άμεσες έπι-
διόρθωσες, πού άπατοίσις ή κατάρσασί του και νάν τὸ σώσω από
όλιχη καταστραφή. Κι' έδωσες μ' άλλες περιστάσεις πάντα ελιχα πλη-
ρωσει με πάρα πολλήν άκρίβεια τὰ χρέη μου.

Τότες πολλοί Κεφαλονίτες, πού έμεναν στο έξωτερικό, καθώς
και ξένοι, ελιχαν στείλει γενναίες βοήθειες σέ ειδος, 60 ή 70 χιλιάδες
τάλληρα σέ χρήμα, για νὰ μοιρασθούσ' έκείνους, πού δέν ήταν ος
κατάρσαση να ξεανατίσουν τὰ σπία τους με δικὰ τους μέσα. Α-
ναγκάσθηκα να προστρέξω στην Έπιτροπή, την έπιφορτισμένη για
τὴ διανομή του ποσού αυτού, μού άρήθησαν όμως κάθε βοήθειαν
και τὸ άτυχο μου σπίτι, άποφύ έγινε λεία τάν γύρω ληστῶν, κατα-
δαφίστηκε ολόκληρο κ' οι πέτρες του στο τέλος έκλεφτήκανε (5).

Μού άρήθησαν όμως μία μικρή βοήθεια, ενθ' έδωθήκανε πλέον
παρά γενναίες συνδρομές σέ κακὰ ύποκείμενα, σ' άνθρώπους ύπο-
ποτους, σέ λαοπρόδους και δολοφόρους έξ επαγγέλματος, πού πέθαναν
ύστερα στη φυλακή για νυχητόνους κλοπιές και φρόνους μέσα στους
δημοσίους δρόμους κ' ενθ' έμενε ύπόλοιπο 1000 τάλληρα, άπόθεμα
άχρησιμοποίητο στην Γενική Τράπεζα.

Λίγο χρόνο ύστερα, Άγγιλο του Λονδίνου, Δανοί της Κοπενά-
γης κ' ένας Έλληνας από την Άθήνα, μού έστειλαν βοήθειες σέ
χρήμα, πού δέν τές έξήγησα. Τότες όμως βρισκόμουν ος τέτοιες
συνθήκες, πού δέ μορπούσα να σκεφθώ,παρά τές έπιπευσιες ανάγχε
της οικογενείας μου, και τὸ φτωχό μου σπίτι, λιπομένο πεία από
τους γύρω ληστές,ελιχα καταλειφθηκει να έρειπώθη.

Τές πρώτες ήμέρες του Φεβράρι 1868 δημοσίεωσα την άπόκρισή
μου ενθ' τὸ φ ο ο ε μ ο τ ο ο 5 1 8 5 6 (7). Άποφείσα να την τυπώσω,
για ενθ' τή σώσω από την καταστραφή. Η άπόκριση αυτή σταθήκε
άχόριστη συντορορία μου δώδεκα χρόνια, ήταν όμως άκόμα χειρό-
γγραφο· ελιχα εργασθῆ να την καλλιτέρευω και μ' έπιασε στοργή γι'
αυτή. Περιέχει προτοπέες και θρησκευτικά αισθήματα, πού ελιμα
βέβαιος πώς θά χρησιμώσουν στην κατάρσαση μερίδα του άνθρώπινου
γένους, πού σχηματίζει τὸ Έθνος μας.

Είπα καθήκον ν' αφήνωμαι κατὶ χρήσιμο ενάνω στη γή, πού μὰς
έθρσπε πρόπει ν' αναμείνωμε τή φιλοξενία της.

Όταν ανάγγειλα την άπόφασή μου να τυπώσω την άπόκριση
αυτή, οι φίλοι μου καθως και οι έχθροί μου έρόρμασαν: οι πρώτοι
από φόβο για μέ, οι δευτεροί από φόβο για τὸν έαυτο τους.

(Άκολουθεί)

Σημ. Μεταφ. 1) Sir Knight Henry Storks—ο τακτικαίος· από τους 9.
άριστοτές της Άγγιλίας στην Έπείτσησση.

2) Με τὸ Λομπάδου.

3) Έντυς τότε στη Ζάκυνθο ο Storks και παρουσία του ο Λασκαράτος έβ-
τιναξες τὸν τοποτηρητή Ζακύνθου Wodhus. Έφάνησ τότες τόσο πιαστικός
ώστα ο Storks, δχι μόνον τὸν ύπερσείσσει, άλλὰ και τὸν παρεκάλει να τὸν
δεχθῆ για φίλο του.

4) Άρχισαν οι σεισμοί, μικροί στην άρχή, στις 17 Γεναρίου, ο δυνατός
 όμως και καταστραφτικός ενθ' στις 28. Γι' αυτόνους μίλει και τὸ έξης δημοτικό
 δίστιχο

τὴ 17 τὸν Γεναρίο
κακά (ήπ) τοῦ Άγναντιοῦ.

5) Το σπιατικό αυτό βρισκείται άκόμα στα γρήματα του Λασκαράτου στα Ρι-
τάτια, μισή ώρα μακρὰν από τὸ Ληζούδη, Έπειτ' από τὸ οσημὸ ξεναχιστήσιμὸ
τὸ μισὸ και τότες ο Λασκαράτος τὰ δάφεισσε τὸ έξης τραγούδι:

« Πιτάκι μου όμορφο καλοχτισμένο, Μά κ' έτσι πού έμεινες κορυφωμένο
εις τή δροσάτι μου άκριολιά,
γλυκακά μου γίνεσαι πορηγοιά,
άχ! δέν τὸ επάνετχα κ' έρειπωμένο
Όταν καθέχρονα κατοικίωμο
να ος ιδω, σ'έντας μου στα γαρφαλά
σ' έχω, μ' έθρσρσθη, καλή καρδιά.

6) Τυπώθηκε στην Κεφαλονιά. Μέσα στις 16 οκλίβης της ο Λασκαράτος άνα-
τάτια όλες τές διαβολικές συκοφαντίας τὸν πατάδων τής έποχής του κ'
άφήνει να φαίνεται καθαρά ποίος πρόπει να ενθ' ο άλληνός Χριστιανός. Τέ
έγω αυτό ενθ' τὸ δυνατόταό του και τὸν δαιμόνιο άνθρώπο, πού γεννήθηκε
πολύ πριν από την έποχή του.